

ikke kunne gøre det! – kan vide, at det vil være håbløst at forelægge Højesteret spørgsmålet til afgørelse.

Sagen giver mig i øvrigt anledning til at spørge: *Hvorfor skal anklagemyndigheden høres i en sådan sag?*

Jeg har som forsvarer aldrig på tilsvarende måde fået sendt nogen sag fra Justitsministeriet til udtalelse, når anklagemyndigheden har søgt om tredjeinstansbevilling i sager, jeg har haft med at gøre i landsretten. Jeg har spurgt en række forsvarerkolleger, om *de* har fået sådanne sager forelagt til udtalelse fra Justitsministeriet. Det er der ingen af de adspurgte der nogen sinde har fået. Hvorfor der er denne forskel i behandlingen af sagens parter, ved jeg ikke – men den *er* der altså!

Sag nr. 4.

Ved Højesterets dom af 27. juli 1976, U 1976, pag. 827, blev min klient A. med 3 stemmer mod 2 dømt til at anbringes i forvaring.

Overlægen ved anstalten havde nu i slutningen af 1977 indstillet A. til prøveløsladelse. Indstillingen om prøveløsladelse var tiltrådt af Retslægerådet. Anklagemyndigheden mente imidlertid ikke at kunne gå med til prøveløsladelse, og sagen blev derfor indbragt for retten, hvor jeg blev beskikket som forsvarer.

Ved Københavns Byrets kendelse af 17. februar 1978 blev A. udskrevet på prøve.

Anklagemyndigheden appellerede omgående til Østre Landsret. Sagen blev procederet i landsretten den 13. marts 1978, og kendelse blev afsagt samme dag. Kendelsen er enstemmig og er en fuldstændig stadfæstelse af byretens kendelse om prøveløsladelse.

Udskrift af kendelsen forelå udfærdiget af Østre Landsrets Justitskontor den 16. marts 1978. *Allerede dagen efter*, den 17. marts 1978, gav Justitsministeriet efter statsadvokatens andragende herom tilladelse til, at kendelsen måtte indbringes for Højesteret. Samme dag, 17. marts 1978, forelå kæreskrift udfærdiget af statsadvokaten, og samme dag fik jeg kæreskriftet tilstillet af anklagemyndigheden.

Ved Højesterets kendelse af 2. maj 1978, U. 1978, pag. 486, blev kendelserne om prøveløs-

ladelse med ændrede præmisser stadfæstet. Statskassen blev pålagt at udrede omkostningerne ved sagen.

Der er mange interessante momenter i denne sag. Bl.a.: Hvordan lader det sig gøre for anklagemyndigheden at få tredjeinstansbevilling i en sag, der har fået samme udfald i 2 instanser?

Hvordan kan anklagemyndigheden få sådan bevilling allerede dagen efter, at udskrift af landsrettens kendelse foreligger? Er det stemmende med vor tids opfattelse af strafferetsplejemæssige forhold, at Justitsministeriet, der jo er øverste anklagemyndighed, så at sige bevilger sig selv anke- (eller kære-)tilladelse på, hvad jeg vil kalde rekordtid?

Ifølge rpl. § 973, stk. 1, er der en frist på en uge *til indgivelse af andragendet*, så denne frist kan, så kort den end er, ikke i sig selv begrunde den utrolig hurtige behandling af andragendet i en sag, der må forudsættes at kræve en meget nøje overvejelse og omhyggelig afvejelse af alle sagens problemer. Jeg gør i denne forbindelse særligt opmærksom på den alvorlige psykiske belastning, det var for min klient, at hans af landsretten bekræftede prøveløsladelse nu skulle undergives yderligere prøvelse i tredjeinstans.

3. Oplysninger i bilag 1 til betænkning nr. 698/1873 (om ansøgningernes skæbne)

Betænkningens bilag 1 indeholder oplysninger om antallet af ansøgninger om tredjeinstansbevillinger, og hvilken skæbne disse ansøgninger har haft.

Tages de tre sidste år af de i bilag 1 offentliggjorte oplysninger, ses det,

at anklagemyndigheden i årene 1967–1969 har søgt om tilladelse til at indbringe sager for Højesteret i 85 tilfælde og fået tilladelse i samtlige de ansøgte 85 tilfælde (måske med én undtagelse), og

at domfældte i de samme tre år har ansøgt i 309 sager og fået tilladelse i 45 sager og afslag i 264 sager.

I samme 3-årsperiode har anklagemyndigheden søgt om tilladelse til indbringelse af 5 ken-